

Ἄπάντησις καλλιεπῆς τῆς μειονοψηφίας
 ἐπὶ τὸν λόγον τὸν Βασιλικὸν μετὰ πολλῆς σοφίας.

Α

- Ἐπειδὴ σ' αὐτὰς τὰς κρίσεις ὀλ' ἡ μειονοψηφία,
 δηλαδὴ τῶν διαπύρων
 καὶ περιφανῶν Σωτήρων
 ἡ μεγάλη συντροφία.
- Ἐπειδὴ μετὰ τὰς δάφνας τῶσων ἀνδραγαθημάτων
 καὶ τροπαίων ἀθανάτων,
 ποῦ καθεὶς τὸν νοῦ του χάνει
 καὶ ποτὲ δὲν τὰ ξεχνάει.
- Ἐπειδὴ καὶ κάθε στρουγγα καὶ καθέννας πατριώτης
 βλέπει τώρα μετὰ λύπης πῶς ἐκεῖνος ὁ προδότης
 μὲ τὸ νὰ μᾶς παραβλέπῃ καὶ πολλὰ νὰ συγχωρῇ
 τοὺς θεσμοὺς ἐκμηδενίζει καὶ τὸ Σύνταγμα ἀναίρει.

Ἐπειδὴ γιὰ τόσα κλέη
 κόσμος σήμερα μᾶς κλαίει,
 ἐπειδὴ μὲ τέτοια κ' ἄλλα
 τὴν γλυτώσαμε φτηνά,
 κ' ἔως σήμερα κορεμὰ
 δὲν ἐστὶν ἡ ποῦθενά.

Ἐπειδὴ πολὺ κουτὸς
 καὶ βλακέντιος ἐν πρώτοις
 καταφαίνεται κ' αὐτὸς
 ὁ παμμιαρὸς προδότης.

Ἐπειδὴ κ' αὐτὸς κοπέλι
 δὲν προβάλλει τῆς Αὐλῆς,
 ἐπειδὴ κ' αὐτὸς δὲν θέλει
 μέσα κ' ἔξω τῆς Βουλῆς
 ἀδαμάστους νὰ δαμάσῃ,
 νὰ σκοτώσῃ, νὰ κρεμάσῃ.

Ἐπειδὴ τοιαύτη δρῶσις
 οὐ τοιαύτας περιστάσεις
 εἶναι κρύα καὶ νεκρά.

Καὶ τὰ δρῶντα τὰ στοιχεῖα
 ἀποροῦν πῶς Φρουραρχεῖα
 δὲν ἐσκάρωσε μιὰρά.

- Ἐπειδὴ καὶ μᾶς ἀφίνει νὰ κοκορευώμεθα,
 κ' ὅλ' οἱ φέροντες τὰ πρώτα
 γιὰ τὰ νέα καθεστῶτα
 διαμαρτυρόμεθα.

Β

Ἄφου τοὺς παναμώμους
 Σωτήρας συγχωρεῖ
 καὶ κόσμος ἀπορεῖ.

Ἄφου καὶ μὲ τοὺς νόμους
 τοὺς Στρατιωτικὸς
 δὲν φέρνει πανικεύς.

Ἄφου σὲ καφενέδες
 ποικίλοι κουνενέδες
 καὶ συρφετὸς ὀργῶν
 ἐλεύθερα τὸν βρίζουν,
 καὶ δὲν ἀναγνωρίζουν
 τὸ καθεστῶς τὸ γένον

Ἄφου κ' ἡ καλωσύνη
 βλέπτει τὴν Ρωμηοσύνη
 καὶ τὴν ἀποθρασύνει.

Κι' ὅσο τοὺς ἀντιπάλους δὲν θέλεις νὰ βαρῆς
 κ' ὅσο τοὺς συγχωρεῖς,
 τόσο τοὺς δίνεις φόρα
 καὶ πέρνουνε φωτιά,
 καὶ δυνατὴ ἀπαλιθόρα
 σοῦ δίνουνε σ' αὐτῆ.

Ἄφου προδότης συγγερὸς σὲ χρόνους ἐπαράτους
 ἔχει δικίαις του γνώμας,
 ἀφῶ κ' αὐτὸ τὸ Σύνταγμα τοῦ παρελθόντος κράτους,
 τοῦτέστι τοῦ δικῆ μας,
 μόνον ἀφ' ἀφανισμόν τῶν ἀντιπάλων ῥεπεῖ
 κ' ἐπικεικίας βλαβερὰς ποσὶς δὲν ἐπιτρέπεται.

Ἄφου δὲν μᾶς βαρεῖ
 μὲ τοῦ χειριοῦ τὸ βάρος,
 ἀφῶ δὲν τιμωρεῖ,
 κ' ἔτσι μᾶς δίνει θάρρος

ἐλεύθερα νὰ θύσωμε σὸν πρῖν καὶ ν' ἀπολέσωμε
 καὶ μίτρας Μητροπολιτῶν νὰ ξαναπροσκάλωσωμε
 νὰ ψάλουν ἀναθέματα καὶ πέτρας νὰ τοῦ ῥίξουν,
 καὶ πάλιν ὡς προδότηρον νὰ τὸν ἀποκηρύξουν.

Γ

Ἄφου κ' αὐτὸς ἀνάθεμα κανένα δὲν διαβάξει
 μέσα σὲ τέτοια κρίσι,
 ἀφῶ καὶ παπαδίστικα μόνονος του δὲν βῆσι
 γιὰ νὰ μᾶς ἀφορίσῃ.

Ἄφου κ' αὐτὸς ὁ κουτεντὲς
 δὲν σημάζεται μὲ τῆς βρονταῖς
 τῆς μειονοψηφίας,
 μὰ καὶ καμμῆς Μαρίας.

Καὶ τὸν καθένα, ποῦ βροντᾷ,
 αὐτὸς ψυχραίμωσ ἀπαντᾷ:
 σὺν δὲν βαρῆσαι βρόντα.

Και ὅτα θεοῖα τάνημερα
χαμογελά και σήμερα
σάν τῆ Φνωστή Τροκόντα.

Ἄφου κι ὁ δόλιος Πατρινός,
πρώτος νταῆς ἀθηνικός,
ἦγγε ὅστην Κορσική.

Κι ἄμυηδολο τσακισματα
μᾶς στέλλει χαριστίσματα
σάν φίλος ἀπ' ἐκεῖ.

Και μ' ἕνα τόνον τρομερόν
σκοῦζει σάν Ρήγας τῶν Φερῶν
ὡς πότε, παλληκάρια;

Κι ἔχει μονάχη του δουλειά
ὄλα τὰδέσποτα σκυλιά
νά βάζη ὅστην ἀγγάρεα.

Ἐπειδὴ κι ἀπ' ἐκεῖ πέρα
μὲ τῆ δυνατῆ του χέρα
δίνει ὅστην Εὐρώπη φάπα.

Κι ἴσως ἴσως και τὸν Πάπα
μιὰ χαρά τὸν καταφέρει
ν' ἀφορίση τὸν Λευτέρη.

Ἐπειδὴ κι ὁ Ἀάμπρος, πρῶτο διπλωματικό κεφάλι,
ἔχει λύπη τραγική,
ποῦ κι αὐτὸς ὅστην Κορσική
μὲ τὸν Μῆτσο δὲν ἐστάλη.

Τι ποιηὴ γι' αὐτοὺς φραῖα!...
θάκαναν χροσῆ παρῆα
νά περοῦν ζωῆ και κότα.

Θά φοροῦσαν και σπιρούνια,
και μαχαίρια και πηρούνια
θὰ τροχίζανε σάν περῆα.

Πιθανὸν νά προσκαλοῦσαν κι Ἐμιγκρέδες φαρτυτοῦ,
και νά στέλλανε κι ἔδω
τὸ καλλίτερο Βορδῶ,
νά τὸ πίνωμε γελώντας ὅστην ὑγεία τοῦ κουτοῦ.

Ἐπειδὴ κι ὁ νέος Θρόνος
ἀπομένει τώρα μόνος,
και κανένας μερακλῆς
βαρδιατῶρος Ἡρακλῆς
ὅστην Κορῶνα πῆα δὲν στέκει
μὲ σπαθὶ και μὲ πελέκι.

Ἐπειδὴ σὲ τόση φούρια
και σὲ τόση ταραχὴ
τὴν Κορῶνα τὴν καινούρια
τὴν ἀφίνου μοναχῆ.

Ἐπειδὴ κανένας Θρόνος εἰς τοὺς τρέχοντας καιροῦς,
οποῦ κρίσιμοι περῶνε,
δὲν μπορεῖ χωρὶς φρουροῦς
ἀπομονωμένος νάνα.

Ἐπειδὴ, καθὼς πολλὰ και περιεργα συμβάντα
μᾶς ἀπέδειξαν πολλάκι,
πρέπει κάποιος Ἡρακλῆς
νά φρουρῆ τὸ Στέμμα πάντα.

Ἐπειδὴ και ὁ τὸν πατέρα
ἴλογια λέγαμε σωστά,
κι ἔμετς ὄλοι νύκτα μέρα
τὸν φυλάξαμε πιστά,
κι εἶναι δικαίον και πρέπον μ' ἄλλους λόγους δηλαδὴ
νά φυλάξωμε κι ἔκεινου τὸ καλόμοιο παιδί.

Ἐπειδὴ κι ὁ νέος πρέπει σάν τὸν Ρήγα τὸν παλῆο
νά μᾶς ἔχη γιὰ καμῆρα,
και μαθήματα νά πάρη
ὅτὸ δικὸ μας τὸ Σχολεῖο.

Ἐπειδὴ κι ὁ νέος πρέπει νάχη μόνους διδασκάλους
τοὺς σωτήρας τοὺς μεγάλους,
κι ἂν μακρόν ποθῆ τὸν βίον και τὴν δόξαν τῆς πορφύ-
ρας
πρέπει νά γενῆ και τοῦτος κομματάρχης ψηφοθήρας.

Ἐπειδὴ κι αὐτὸς ἂν θέλῃ μὲ τὸ κράτος νά προκόψη
πρέπει διαρκῶς ὑπ' ὄψει
τοὺς παλῆους δασκάλους νάχη,
τοὺς δὲ νέους ὅτὸ στομάχι.

Ἄφου καθένας Ρήγας σάν φρόνιμος ὀφείλει
νάχη πολλοὺς ἐγκρίτους
τοῦ Θρόνου παραστάτους,
και τοῦτοι νάνα μόνον οἱ Μέντορες κι οἱ φίλοι.

Ἄφου τὸ κάθε Στέμμα πρέπει νά κἀνη φίλο
και Μέντορα και στυλο
κάθε τσανακογλύφτη,
ποῦ ξέρει πὼς νά σκύφτη.

Κι ἂν μοναχὰ μιὰ μέρα κρατήση μιὰ Κορῶνα,
μὰ τοῦτο δὲν σημαίνει,
ἀθάνατος θὰ μένη
μὲ τοὺς τσανακογλύφτες και νῦν και ὁ τὸν αἰῶνα.

Κάλλιο μᾶς ὄρας Θρόνος μὲ Δούσημη Σπαθάριο,
παρὰ σαράντα χρῶνια, μὰ δίχως Καγκελάριο.
Κάλλιο δαὸ χρῶνων Θρόνος
μὲ Πίση θεριακλή,
πάρεξ ἐνὸς αἰῶνος,
μὰ δίχως Ἡρακλῆ.

Ἐπειδὴ κι ὁ νέος Ρήγας χρεωσται νά συνειδίχη
ὅτῶν κομματάρχων τὰ πάθη,
ἐπειδὴ κι ἔκεινος πρέπει μ' ὄποιον δάσκαλο καθίστη
τέτοια γράμματα νά μάθῃ.

Ἐπειδὴ και γιὰ τοὺς Θρόνους Βασιλέων πρωτοπειρών
δὲν ἔλαρχε σωτήρια,
δταν λείψη τῶν Σωτήρων
ἡ παντοειδὴς σωρεία.

Ἐπειδὴ προτιμητέον και καθένας Κορῶνάτος
κι ἡ περιουλιεῖς Ἑλλάς
νά χαθῶν ἐξ ὀλοκλήρου και νά πᾶνε κατὰ κράτος
μὲ Σωτήρων συμβουλᾶς,

παρά νάναι κι' ένα κι' άλλο δυνατά στερεωμένο
 με τῆς Κρήτης τὸν προδότη τὸν ἀναθεματισμένο.

Κι' ἄν κι' ἴσαμε μὰ μ' ἄρα
 τοῦ Ρήγα τὸν πατέρα
 ν' ἀφήση τὴν Ἀθήνα μ' ὅλη τὴν φαμελιά,
 χωρὶς ἐμᾶς ἐν τοῦτοις δὲν γίνεται δουλειά,
 ποὺ βγαίνομε σωτήρες τοῦ κάθε Βασιληᾶ.

Και λέγομεν ἐντόνος
 ὅτι κι' ὁ νέος Θερόνος
 ὅσο κι' ἂν στερεώση θὰ πάθῃ συφορέλια
 και θὰ δεινοπαθήσῃ,
 ἂν γύρω του δὲν ἔχη Συμβούλους σὰν κοπέλια,
 κι' ἂν δὲν ἀκολουθήσῃ
 καθ' ὅλα τοὺς κυρίους
 Σκουλοδουγουνάρους
 κι' ἄλλους Καγκελαρίους
 και τῆς Αὐλῆς κορόους.

Ε.

Οἴκοῦν ἀφοῦ κι' ὁ Κρητικὸς
 ἐφάνη τόσον μαλακός,
 κι' ὑπὲρ ἀφέσεως πολλῶν ἀμαρτημάτων κλίνει
 κι' ἐφέρθη μετ' ἀβρότητα ἀληθινὰ μεγάλης,
 μήτε τῶν Ἡρακλέηδων τὸν ὀμφαλὸν δὲν λύνει
 σὰν Ἡρακλῆς κοιμώμενος σ' τὰ πόδια τῆς Ὀμφάλῃς.

Ἀφοῦ κι' αὐτὸς τὸ κράς μας μὲ λύσσα δὲν δαγκάνει,
 μήτε κανένα δάνειον μυστηριώδες κάνει
 σὰν τὸ δικό μας τὸ γνωστὸ, ποῦ μόλις κ' ἔστ' αὐτὰς
 ἀπεκαλύφθη και σ' αὐτοὺς τοὺς φίλους Βουλευτὰς,
 και ποῦ τὸ καταφέραμε, χωρὶς γι' αὐτὸ νὰ πάρῃ
 μήτε Βουλὴ, μήτε Λαὸς, μήτε κανεὶς χαμπάρι.

Οἴκοῦν ἀφοῦ νομίζομεν πῶς εἶναι προτιμότερον
 και πατριωτικότερον
 νὰ τρῶν τὸ κάθε δάνειον δικό μας πατριωτὰ,
 χωρὶς νὰ μάθουνε ποτὲ πῶς ἔγινε και πότε,
 και ν' ἀποροῦν πῶς δι' ἄβολο τὰ βρῖσκομε τὰ πλούτη
 σὲ φτώχεια σὰν και τούτη.

Ἀφοῦ σ' τὸ φόρα κατ' αὐτὰς
 ἐγγήκ' ἀπλῆτά μας,
 και λούζει κάθε φαριλατὰς
 τὴν ἐξοχότητά μας.

Ἀφοῦ τοσοῦτων προδοτῶν ἀκούονται φωνάριαι
 και ρεζιλεύονται τραναὶς ἀφεντομουτσουναίαι,
 και σήμερα πατόκορφα μᾶς λούζουσι οἱ προδοτὰι,
 ποῦ κ' ἔκανε κακούργημα γι' αὐτοὺς οἱ πατριωτὰι
 σ' τὸ Φρουραρχεῖο τὸ μικρὸ νὰ μὴν τοὺς στείλουν

[τότε.

Ἀφοῦ τρώπια μεγάλα
 σὰν τὸ δάνειο και τὰλλα
 ἀτιμίας οἱ προδοτὰι τὰ καλοῦν ἐπονειδίτους,
 στυγεράς και καταπύστους.

Ἐπειδὴ και τὸ ἔξρο τῶν κοκορησῶν δὲν ἔχει γνώσι
 κι' οὔτε τὴν πολιτικὴ μας δὲν καθόρθως νὰ νοήσῃ,
 μήτε τώρα δὲν ἔμπορεῖ τὸ μῆλο τούς νὰ χωρέσῃ.

πῶς σ' ἐμᾶς ὑπεραράσει
 τὸ καλπὰκι και τὸ φέσι.

Κι' ἄντι τώρα νὰ μᾶς κάνουν κάθε φέστα και τιμὴ
 και σὲ μάρμαρα νὰ γλιέθουν τὴν δικὴ μας προτομὴ,
 κι' ἀνταξίους νὰ μᾶς κρίνουν Πανελληνικοῦ βραβείου,
 μᾶς καθίζουν σ' τὴν μπερλίνα και μᾶς ἔχουν διὰ βίου.

Διὸ γὰρ τὸ μονότονο τῶν προδοτῶν ψαλτήρι,
 ποῦ κόσμος τοὺς οἰκτεῖρει,
 διαμαρτύρεται σφοδρῶς ἢ μειονοψηφία,
 και κάθε πατριωτικὴ,
 και κάθε φιλελληνικὴ
 Καμόρα και Μαφία.

Κι' ὁ δικὸς μας ὁ λαὸς, ὁποῦ σήμερα ποιεῖ
 μὲ τοὺς φέροντας τὰ πρῶτα,
 παντελῶς δὲν συμφωνεῖ
 μὲ τὰ νέα καθεστῶτα.

Ὁ δικὸς μας ὁ λαὸς, πρῶην πρόμαχος τοῦ Θερόνου
 μὲ ψυχὴν ἐνθουσιώδη,
 ποῦ τὰ μάρκα τοῦ Βαρώνου
 τὸν ἐσῆκασαν σ' τὸ πόδι.

Και ἔμπροσθεν χαμπόσους
 ἀδελφούς του κι' ὀμοφίλους,
 ποῦ δὲν ἤθελαν γιὰ φίλους
 τῆς Ἀνατολῆς τοὺς Πρώσσους.

Ὁ δικὸς μας ὁ λαὸς,
 ὁ νταῖς ὁ παλαιός,
 ποῦναι τῶν κομμάτων θρέμμα
 κι' ἐμεγάλωσε σ' τὸ ψέμμα.

Ὁ δικὸς μας ὁ λαὸς,
 Ποσαπέρης ἀγλαός,
 ποῦ σὰν θέλουσι οἱ Βαρόνοι,
 ἄψε σβύσε και προχέριος
 γίνεται φρενήρης ἦρος,
 πᾶν τὸ προστύχον σαρόνει,
 ἔσκολιζαίε και σουφρόνει.

Και διδάσκειται πῶς πρέπει
 νὰ φρουρῇ προγόνων θήρας,
 και κατ' Ἀγγλογάλλων νίκαις
 και κατὰ Ρωμηῶν νὰ δροῖτη.

Μὲ τοῦτον τὸν χρυσοῦ λαὸ, τὸν πούρο πατριωτῆ,
 και τὸν χασισοπότη,
 σ' αρωάσαμε κι' ἔμεις παιδιὰ, τὰ κλέη μας ἔκεινα,
 ποῦ και τὸν Ἀγγλο Λόυδ Τζώρτζι τὸν κἀναμε τζορ- [τίνα

Τούτος ὁ γνήσιος λαὸς, ποῦ γίνεται σὰν θ' ἔλθῃ
 και σ' τὴν πολιτικὴν δεινός,
 και κάθε μόρτης εὐμενός
 ἐγκρίνει τὴν πολιτικὴν τοῦ φῶν τοῦ Μιχαήλ.

Πρὸ πάντων δὲ συντάσσεται μ' ἐκείνους τοὺς Βαρό-
 ποῦ τὸν ἀνθώσαν πολλὸ, [νοῦς
 και τὸν Θεὸν παρακαλεῖ
 νὰ κόβῃ τῆς ἡμέρας του νὰ τοὺς τῆς δέην χρόνους.